

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ ΦΩΤΗ ΚΟΚΟΤΟΥ

ΤΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Βορρά. Ενα θέαμα που αποδεικνύει το πώς οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και ο τουρισμός πάνε χέρι-χέρι την Κρήτη στο μέλλον.

Δυστυχώς, υπάρχουν αντιδράσεις σε αυτή την προοπτική, καθώς το μαζούτ έχει ισχυρά ερείσματα στην κοινωνία. Είναι δύσκολο να είσαι προοδευτικός σε έναν συντηρητικό τόπο όπως η Κρήτη και είναι δύσκολο ν' αλλάξεις μια κοινωνία που καλόμαθε στην ευκολία του εισαγόμενου καυσίμου. Οσοι έχουμε ασχοληθεί με τα περιβαλλοντικά, από το νερό και το ρεύμα ως την ανακύλωση και τους καθαρισμούς ακτών, αντιμετωπιζόμαστε εχθρικά από μια μερίδα πληθυσμού που δεν αντιλαμβάνεται πως είναι μονόδρομος η ενεργειακή αυτοτέλεια με ανανεώσιμες πηγές.

Eχετε δει τις ανεμογεννήτριες στην κορυφογραμμή πίσω από την εμβληματική Σπιναλόγκα; Θα τις παρατηρήσετε στεκόμενοι στην Ελούντα, στο ύψος των ξενοδοχείων πολυτελείας, και κοιτώντας προς

Μονόδρομος για το νησί μας, για τη χώρα και τελικά και για την ανθρωπότητα συνολικά. Ομως, οι ανεμογεννήτριες και τα φωτοβολταϊκά και τα φράγματα που τώρα έχουμε είναι πολύ λιγότερα από εκείνα που χρειαζόμαστε για την ενεργειακή ανεξαρτησία μας. Το θέαμα που έχουν συνηθίσει οι ξένοι επισκέπτες μας στις δικές τους χώρες, με τις ανεμογεννήτριες και τα φωτοβολταϊκά παντού, κυριολεκτικά παντού, σε Έηρά και θάλασσα, κοντά σε οικισμούς και πάνω σε κτίρια, είναι αυτό που χρειαζόμαστε κι εμείς εδώ να συνηθίσουμε. Οπως συνηθίσαμε, για παράδειγμα, τις πόλεις μας με τις πολυώροφες πολυκατοικίες, κι ας μη μας αρέσουν, και όπως θα χρειαστεί να συνηθίσουμε την εικόνα σύγχρονων υψηλών κτιρίων στα αστικά κέντρα.

Ας μην κρυβόμαστε: οι αντιρρήσεις στις ανεμογεννήτριες και στα φωτοβολταϊκά, όταν δεν είναι υποκινούμενες από το λόμπι της βρώμικης ενέργειας, είναι απλώς αισθητικού χαρακτήρα. Δεν αρέσουν. Τίποτε παραπάνω. Δεν υπάρχουν ουσιαστικά επιχειρήματα εναντίον τους.

Αυτά που ακούμε περί διάνοιας ήδων στο δάσος, «τοιμέ τώματος» των κορυφογραμμών, είναι αφελή τοπία που απευθύνονται στο θυμικό. Και προέρχονται από ανθρώπους που έχουν μια δεκαετίες βολευτεί με τα εργοστάσια ζουκτών καυσίμων πάνω στη θάλασσα, τα εκατομμύρια τόνους τοιμέντου που αυτά απαιτούν, τις πανάσχημες δεξαμενές και τη φουγάρα, αλλά και τη μόλυνση που προκαλούν. Τα θεωρούσαν ανέκαθεν ως «αναγκαία κακά».

Το ειρωνικό είναι πως το ξέρουν καλά ότι τα επιχειρήματά τους είναι αδύναμα κι αυτό φαίνεται από τον τρόπο που διαλέγονται: με ύβρεις, απειλές, τραπουκισμούς και συκοφαντία. Αυτά είναι προσωπικά βιώματα καθενός περιβαλλοντολόγου που, όπως εγώ, προσπαθεί να εξηγήσει τα αυτονόητα στην κοινωνία της Κρήτης.

Οπως και σε τόσα άλλα πράγματα, η Ελλάδα χρειάζεται μια επανάσταση του αυτονόητου.

Ο κ. Φώτης Κοκοτός είναι υπαλληλός περιβάλλοντος, MSc, επιχειρηματίας του τουρισμού.